Dimecres 5 de Quaresma

Text de l'Evangeli (*Jn* 8,31-42): En aquell temps, digué Jesús als jueus que l'havien cregut: «Si vosaltres persevereu en la meva paraula, veritablement sereu deixebles meus, i coneixereu la veritat, i la veritat us farà lliures». Li respongueren: «Som descendència d'Abraham i mai no hem estat esclaus de ningú! ¿Com és que tu dius: "Sereu lliures"?». Els respongué Jesús: «En veritat, en veritat us dic: tot el qui fa el pecat és esclau del pecat. Però l'esclau no s'està a la casa per sempre; el fill s'hi està per sempre. Si, per tant, el Fill us allibera, veritablement sereu lliures. Sé que sou descendència d'Abraham; però tracteu de matar-me perquè la meva paraula no té cabuda en vosaltres. Jo parlo de les coses que vaig veure en el Pare, i vosaltres feu les coses que heu sentit del vostre pare». Li respongueren, i digueren: «El nostre pare és Abraham». Els diu Jesús: «Si fóssiu fills d'Abraham, faríeu les obres d'Abraham; però ara tracteu de matar-me a mi, un home que us he dit la veritat que he sentit de Déu: això Abraham no ho feu. Vosaltres feu les obres del vostre pare». I així li digueren: «Nosaltres no hem nascut de fornicació: un sol pare tenim, Déu!». Els digué Jesús: «Si Déu fos el vostre pare m'estimaríeu, perquè jo procedeixo i he vingut de Déu, i no he vingut pas de mi mateix, sinó que ell m'ha enviat».

© Albada Editorial / evangeli.net

«Si Déu fos el vostre pare m'estimaríeu»

Pe. Givanildo dos SANTOS Ferreira
(Brasilia, Brasil)

Avui, el Senyor adreça unes dures paraules als jueus. No a qualsevol jueu, sinó, precisament, a aquells que abraçaren la fe: Jesús digué «als jueus que l'havien cregut» (Jn 8,31). Sens dubte, aquest diàleg de Jesús reflecteix l'inici d'aquelles dificultats causades pels cristians judaïtzants, en la primera hora de l'Església.

Com que eren descendents d'Abraham segons la consanguinitat, aquests deixebles de Jesús és consideraven superiors no solament respecte de les persones que vivien lluny de la fe, sinó també superiors a qualsevol deixeble no jueu partícip de la mateixa fe. Ells deien: «Som descendència d'Abraham» (Jn 8,33); «el nostre pare és Abraham» (v. 39); «un sol pare tenim, Déu!» (v. 41). Malgrat ser deixebles de Jesús, tenim la impressió que Jesús res representava per a ells, res s'afegia al que ja posseïen. Però és aquí on es troba el gran error de tots ells: els vertaders fills no són els descendents

segons la sang, sinó els hereus de la promesa, és a dir, aquells que creuen (cf. Rm 9,6-8). Sense la fe en Jesús no és possible que algú assoleixi la promesa d'Abraham. Per tant, entre els deixebles «no hi ha jueus o grecs; no hi ha esclau o lliure; no hi ha home o dóna», perquè tots són germans pel baptisme (cf. Ga 3,27-28).

No ens deixem seduir per l'orgull espiritual. Els judaïtzants es consideraven superiors als altres cristians. No cal parlar aquí dels germans separats. Però pensem dins de nosaltres mateixos. Quantes vegades alguns catòlics es consideren millors que els altres perquè segueixen aquest o aquell moviment, perquè observen aquesta o aquella disciplina, perquè obeeixen a aquest o aquell costum litúrgic! Uns, perquè són rics; altres, perquè estudiaren més. Uns, perquè ocupen càrrecs importants; altres, perquè vénen de famílies nobles... «Voldria que cadascú de vosaltres sentís l'alegria de ser cristià... Déu guia la seva Església, la sosté sempre, també i sobretot en els moments difícils» (Benet XVI).

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «Quina mort hi ha més funesta per a l'ànima que la llibertat d'errar?» (Sant Agustí)
- «"Alliberament" significa transformació interior de l'home, que és conseqüència del coneixement de la veritat. La transformació és, doncs, un procés espiritual en el que l'home madura en justícia i santedat veritables» (Sant Joan Pau II)
- «Com més fem el bé, més lliures som. Només hi ha veritable llibertat al servei del bé i de la justícia. L'opció per la desobediència i el mal és un abús de la llibertat i porta a 'l'esclavitud del pecat' (Rm 6,17)» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 1.733)

Altres comentaris

«Coneixereu la veritat, i la veritat us farà lliures»

Mn. Iñaki BALLBÉ i Turu
(Terrassa, Barcelona, Espanya)

Avui, quan ja queden pocs dies per a entrar en la Setmana Santa, el Senyor ens demana que lluitem per a viure unes coses molt concretes, petites, però, a vegades, no fàcils. Al llarg de la reflexió les anirem explicant: bàsicament, es tracta de perseverar en la seva paraula. Què n'és d'important referir la nostra vida sempre a l'Evangeli! Preguntem-nos: què faria Jesús en aquesta situació que haig d'afrontar? Com tractaria aquesta persona que em costa especialment? Quina seria la seva reacció davant d'aquesta circumstància? El cristià ha de ser —segons sant Pau— un "altre Crist": «Ja no sóc jo qui visc; és Crist qui

viu en mi» (Ga 2,20). El reflex del Senyor en la nostra vida de cada dia, com és? Sóc el seu mirall?

El Senyor ens assegura que, si perseverem en la seva paraula, coneixerem la veritat, i la veritat, ens farà lliures (cf. Jn 8,32). Dir la veritat no sempre és fàcil. ¿Quantes vegades se'ns escapen petites mentides, dissimulem, “fem l'orni”? A Déu no el podem enganyar. Ell ens veu, ens contempla, ens estima i ens segueix en el dia a dia. El vuitè manament ens ensenya que no podem fer falsos testimonis, ni dir mentides, per petites que siguin, tot i que puguin semblar-nos insignificants. Tampoc hi caben les “pietoses”. «Que el vostre llenguatge sigui: “Sí, sí”, “No, no”» (Mt 5,37), ens diu Jesucrist en un altre moment. La llibertat, aquesta tendència al bé, està molt relacionada amb la veritat. A vegades no som prou lliures perquè en la nostra vida hi ha un doble fons, no som clars. Hem de ser contundents. El pecat de la mentida ens esclavitza.

«Si Déu fos el vostre pare m’estimaríeu» (Jn 8,42), diu el Senyor. ¿Com es concreta el nostre afany diari per a conèixer el Mestre? Amb quina devoció llegim l'Evangeli, per poc que sigui el temps de què disposem? Quin pòsit deixa en la meva vida, en el meu dia? ¿Es podria dir, veient-me, que llegeixo la vida del Crist?